

Arrest

nr. 260 752 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder

toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. Verzoeker stelt een gegronde vrees te hebben voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens een bloedwraak met de familie G.

De commissaris-generaal stelt in de eerste plaats dat de houding van verzoeker niet overeenstemt met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Zo heeft verzoeker nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend wanneer hij in Italië en Slovenië verbleef, en kan er worden verwacht dat iemand die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de autoriteiten voor bescherming. Verzoekers betoog dat hij een broer heeft in België en zich hier comfortabeler voelt, en enkel in Italië was om te schuilen en daar familie te zoeken, overtuigt niet.

Verder stelt de commissaris-generaal zich vragen bij de persoonlijke houding van verzoeker tegenover de bloedwraak na zijn terugkeer uit de VS. Zo (i) vestigt verzoeker zich na zijn terugkeer in zijn ouderlijke dorp, waar de wraaknemers van afkomstig zijn en kan worden verwacht dat verzoeker zich ergens veiliger zou vestigen, (ii) beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen waar hij stelt dat hij zich nergens anders kan vestigen omdat ze hem zouden vinden gezien 95% van de politie corrupt is en de wraaknemende familie machtige neven heeft, (iii) stelt hij, in navolging van de kanun, opgesloten in zijn eigen woning te leven maar stelt hij ook dat hij zich nog steeds buitenshuis begaf voor administratieve taken, sprak hij af met een politieagent in een café en ging hij, buiten de verplaatsingen naar Italië en Slovenië, meer dan 10 keer naar Montenegro. Al deze elementen doen ernstig twifelen aan de ernst van het door verzoeker beweerde gevaar. Verzoekers verklaringen dat hij zich liet bijstaan door drie leden van een speciale politie-eenheid kunnen niet worden gevolgd. Verzoeker legt hieromtrent geen enkel begin van bewijs voor en weigerde herhaaldelijk de namen van deze personen mee te delen.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker weinig coherente en eenduidige verklaringen aflegt omtrent het verloop van de bloedwraak. Zo (i) stelt hij dat, na het verlenen van een besa, enkel hij, zijn vader en zijn broers werden gevisieerd, maar weet hij niet wanneer deze besa zou hebben plaatsgevonden, (ii) stelt hij de ene keer dat zijn broers en neven wel worden gevisieerd en de andere keer dat ze niet meer worden gevisieerd, (iii) mag verwacht worden, gezien het publieke karakter van een bloedwraak, dat verzoeker wordt ingelicht over mogelijke verzoeningspogingen en de gevolgen daarvan, (iv) is het niet aannemelijk dat verzoeker na zijn terugkeer uit de VS nog steeds op een verzoening hoopte, (v) blijkt dat de neergelegde documenten, omtrent het plaatsvinden van een bemiddelingspoging, makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn en op zich weinig bewijswaarde hebben, en (vi) stelt verzoeker de ene keer dat de verzoeningspoging enkele weken voor de uitreiking van het document plaatsvond en de andere keer dat dit enkele dagen voor zijn vertrek naar België gebeurde, en werden beide documenten opgesteld met het oog op het indienen van een verzoek. Er wordt besloten dat er weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring nog steeds in een bloedwraak te verkeren.

Hoe dan ook stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt hij voor de door hem aangehaalde problemen, of een eventuele herhaling ervan, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en de bescherming van de Albanese autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend dient te worden aangetoond dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij eerst alle redelijk van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen hij in casu niet heeft gedaan. Zo (i) verklaarde verzoeker dat hij in de maand augustus drie keer telefonisch contact met de lokale politie heeft gehad, hij toen tevens 2 keer heeft afgesproken met de verantwoordelijke politieagent van zijn regio, sprak hij in de volgende maanden drie keer met de politieverantwoordelijke van Shkodër maar slaagt hij er niet in van al deze contacten enig begin van bewijs te leveren omdat er volgens hem nooit een document is opgemaakt, (ii) geraakt verzoeker niet verder dan de voornaam te geven van de politieagent die hij meerdere malen sprak, (iii) diende verzoeker geen officiële klacht in, en (iv) nam verzoeker zelf geen andere stappen om bescherming te verkrijgen, zoals een advocaat, de openbare aanklager of de ombudsman, en de verklaring dat dit toch geen verschil had gemaakt omdat ze corrupt zijn, volstaat niet.

Er wordt vastgesteld dat er geen sprake is van onwil van de Albanese autoriteiten. Politieagent A. liet weten dat hij op basis van de gegeven informatie niet kon overgaan tot een arrestatie omdat er geen misdrijf was gepleegd, maar wees verzoeker er op alert te blijven en overhandigde hem een noodnummer. Verder werd verzoeker er op gewezen dat er geen "personal protection order" bestaat in het Albanese rechtssysteem en kreeg hij het advies in zijn woning te blijven. Het feit dat de politie niet in de mogelijkheid is om verzoeker continue te beschermen of op basis van zijn verklaringen over te gaan tot een arrestatie, betekent niet dat afdoende bescherming niet voorhanden zou zijn. De bescherming die de nationale overheid biedt moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De verwijzing van verzoeker naar een internetartikel waarin een Albanese onderdaan werd gedood in een bloedwraak in het kader van een weigeringsbeslissing in zijn verzoek om internationale bescherming kan dan ook niet besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming. Het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen betekent niet dat deze bescherming in het algemeen en in verzoekers geval niet doeltreffend is. De commissaris-generaal verwijst nog naar de COI Focus van 27 juni 2018 en 29 juni 2017 waaruit blijkt dat, hoewel corruptie een pijnpunt blijft, in Albanië maatregelen werden en worden

genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen.

3.2. Verzoeker is van mening dat er geen volledig onderzoek naar zijn asielaanvraag is gebeurd, en dat de motieven onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan te tasten. Betreffende de voorgehouden houding van verzoeker, meer bepaald dat hij noch in Italië, noch in Slovenië een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, bevestigt hij dat hij alleen naar Italië is gegaan om zijn familie te bezoeken en voelt hij zich in België meer op zijn gemak, en woont zijn broer daar ook. Hij vindt dat dit niet zou aantonen dat zijn vrees niet ernstig zou zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere herhaling van zijn verklaringen. Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal, dat er van een asielzoeker kan worden verwacht dat iemand die daadwerkelijke risico loopt op vervolging of ernstige schade in een veilig derde land zo snel mogelijk beroep doet op de autoriteiten om bescherming te bekomen. Het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij volstaat niet.

3.3. Waar verzoeker wordt verweten dat hij is teruggekeerd naar zijn geboortedorp, waar ook de wraaknemende familie vandaan komt, stelt hij dat hij nergens anders heen kon en dat ze hem overal zouden vinden wegens hun aanzienlijke invloedssfeer. Hij verwijst hierbij naar de situatie van zijn broer, die ze ook meerdere malen hebben gevonden. Hij stelt dat hij de namen van de politie-eenheid die hem heeft beschermd niet heeft bekend gemaakt om ze niet te willen verraden, wat hij begrijpelijk vindt. Hij stelt dat de beschermingsofficier hem het belang had moeten uitleggen van het geven van de namen de agenten, en dat dit een *conditio sine qua non* was om internationale bescherming in België te kunnen verkrijgen.

De Raad stelt vast dat verzoeker wederom zijn afgelegde verklaringen herhaalt. Zijn betoog doet dan ook geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing. Zo heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat het gaat om loutere beweringen waar hij zegt dat ze hem overal zouden vinden en de familie machtige neven heeft, en kan worden verwacht dat hij zich ergens veiliger zou vestigen. Verder gaat verzoeker niet in op de andere vaststellingen omtrent de persoonlijke houding van verzoeker, namelijk dat hij zich nog steeds buitenshuis begaf, op café ging en zich meer dan 10 keer naar Montenegro begaf. Verzoeker betwist verder niet dat hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de speciale politie-eenheid die hem de hele tijd zou hebben gevolgd. Verder is het een loutere bewering van verzoeker dat het "begrijpelijk" is dat hij hun namen niet wou verraden, wat niet volstaat. Waar hij stelt dat men hem had moeten vertellen dat het vertellen van die namen een *conditio sine qua non* om bescherming te verkrijgen, kan de Raad niet uit de bestreden beslissing afleiden dat dit zo zou zijn. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij alle mogelijke informatie aanbrengt om zijn relaas zo volledig mogelijk naar voren te brengen.

3.4. Verzoeker is het oneens met de vaststelling van de commissaris-generaal dat het onduidelijk was of zijn verzoekers al dan niet een besa hadden gekregen, dat hij niet eerder de informatie heeft ontvangen dat hij het laatste doelwit was, dat hij al zijn hoop had gevestigd op een derde verzoeningspoging en er sprake is van chronologische tegenstrijdigheden omtrent het tijdstip van de laatste verzoeningspoging. Verzoeker stelt dat hij duidelijk heeft verklaard dat hij het enige doelwit is geworden vanaf hij uit de gevangenis werd vrijgelaten. Hij stelt niet verantwoordelijk te kunnen worden gesteld voor de wijze waarop informatie wordt uitgewisseld, hij dacht enkel aan onderduiken. Hij stelt dat hij er alles aan wou doen om zich met de familie te verzoenen, en dat de verwerende partij het hem waarschijnlijk ook zou verwijten als hij geen drie verzoeningspogingen had gedaan. Hij geeft tot slot toe dat hij een fout heeft gemaakt omtrent de datum van de verzoeningspoging, maar de beschermingsofficier had hem hier op moeten wijzen zodat hij dit kon uitleggen en kon corrigeren. Hij stelt verder dat het normaal is dat hij de achternaam van de agent A. niet kent, het contact was onofficieel dus dit werd nooit vernoemd.

De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling dat er omtrent de besa sprake is van weinig coherente en eenduidige verklaringen. Verzoeker beperkt zich bovendien louter tot het niet akkoord gaan met de gedane vaststelling dat van een verzoeker kan worden verwacht ingelicht te zijn van een bloedwraak waarin hij zelf is verwickeld, en de hierop volgende verzoeningspogingen. Verzoeker kan verder, zoals supra reeds vermeld, niet voorhouden dat de protection officer hem op dat moment op fouten had moeten wijzen zodat hij het dan kon verbeteren. Van een verzoeker kan worden verwacht dat deze alle mogelijk en juiste informatie aanbrengt.

3.5. Verzoeker is ten slotte niet akkoord met de vaststelling van de commissaris-generaal dat er geen aanwijzingen zijn dat de Albanese politie niet in staat is om verzoeker te beschermen tegen de vendetta. Verzoeker verwijst hierbij naar verschillende bronnen, waar uit zou blijken dat de Albanese overheden geen effectieve bescherming aan slachtoffers van een vendetta kunnen bieden en is corruptie nog steeds wijdverspreid binnen de politie en justitie. Hij verwijst verder naar passages uit de COI van 2017 dat er nog steeds sprake is van verzuiming van de beloofde maatregelen.

Verzoeker verwijst tevens naar arresten van de Raad waarin zou zijn geoordeeld dat er geen sprake is van een doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming van de Albanese autoriteiten voor slachtoffers van vendetta's en dat het verzoeker niet kan worden verweten dat hij geen verdere stappen heeft ondernomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij geen enkel begin van bewijs levert omtrent de meerdere telefonische contacten en afspraken die hij met politieagenten zou hebben gehad en dat hij nooit een officiële klacht heeft ingediend, noch andere stappen heeft genomen om bescherming te verkrijgen. Verder gaat verzoeker niet in op vaststelling van de commissaris-generaal dat er geen sprake is van onwil van de Albanese autoriteiten in zijn concreet geval. Zo heeft hij via de politie vernomen dat er niet kon worden overgegaan tot een arrestatie omdat er geen misdrijf is gepleegd, maar dat hij alert moest blijven en naar een noodnummer moest bellen bij problemen. Er wordt ook gewezen op de plicht van de autoriteiten om een burger te beschermen, maar dat dit geen resultaatsverbintenis inhoudt. Het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen betekent niet dat deze bescherming in het algemeen en in verzoekers geval niet doeltreffend is, en zoals reeds gezegd, heeft verzoeker niet aangetoond dat hij deze bescherming heeft proberen bekomen. Verzoeker verwijst hier enkel naar algemene bronnen die geenszins ingaan op zijn concrete situatie of de motieven hieromtrent. Waar verzoeker verwijst naar passages uit de COI Focus komt hij niet verder dan een selectieve lezing ervan. Verzoeker vermag met zijn selectieve lezing niet in aan te tonen dat de informatie waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bovendien blijkt uit wat reeds supra werd gezegd dat niet in concreto werd aangetoond dat hij zich niet naar de politie kon begeven. Betreffende de verwijzing naar Franstalige arresten van de Raad wijst de Raad er vooreerst op dat precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij geen specifieke elementen heeft en zij verwijst naar het verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij met dit betoog in gebreke blijft daadwerkelijk concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond te formuleren en de Raad wijst erop dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS